

Към условните собствени имена на читалищата в България

Стела Ненова

(Резюме)

Текстът навлиза в изследователско поле на границата между ономастиката и антропологията, където условните собствени имена на институциите, и по-специално на читалищата, са разгледани не само като част от системата на езика, но и като символен ресурс за (ре)конструиране на идентичност. В първата част от изложението са представени основните теоретични постановки и понятиен апарат, възприети в лингвистичната дисциплина по отношение на именуването на институции и в частност на читалища, както и ономастичната систематизация на именната система. Във втората част се проследява появата на номинационни практики при читалищата от периода на възникването им (средата на 50-те и 60-те години на XIX в.), акцентира се върху основните семантични групи и техните последващи трансформации в изменящите се социокултурни контексти. Изследователският интерес е насочен и към регламентациите (общностни и юридически) в именуването на институцията.

Ключови думи: читалища, условни собствени имена, идентичност

Стела Ненова

Институт за етнология и фолклористика

с Етнографски музей – БАН

ул. „Акад. Георги Бончев“, бл. 6

1113 София, БЪЛГАРИЯ

stelanenova@abv.bg